

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 313/20	
<i>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</i>			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	J. K.	w dniu 28 marca 2020 r., w miejscowości R., gm. S., na drodze (...), w województwie	

		<p>(...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując pojazdem osobowym marki F. (...) o nr. rej. (...), włączając się do ruchu z drogi podporządkowanej, nie zachował szczególnej ostrożności i właściwej obserwacji drogi przy wykonywaniu manewru skrętu w lewo, w wyniku czego nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu dla kierującej pojazdem marki O. (...) o nr. rej. (...) M. K., przez co doszło do zderzenia się pojazdów, a w skutek zdarzenia nieumyślnie spowodował u M. K. ranę tłuczoną okolicy ciemieniowej prawej długości około 2-3 cm, złamanie kości potylicznej po stronie prawej, skręcenie więzadeł odcinka szyjnego kręgosłupa, otarcia naskórka okolicy nadgarstka lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządu jej ciała na czas powyżej 7 dni</p> <p>tj. przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Oskarżony J. K. ma 66 lat, jest żonaty, posiada dorosłe, pozostające na własnym utrzymaniu dzieci. Jego dochód</p>	<p>oświadczenie oskarżonego k: 115, karta karna k: 66, wykaz wykroczeń drogowych k: 81</p>		

stanowi emerytura w wysokości około 1.800 zł złotych miesięcznie, jego żona również jest emerytką i z tego tytułu co miesiąc otrzymuje świadczenie w kwocie 1.100 zł. Oprócz mieszkania oskarżony nie posiada cenniejszego majątku czy oszczędności. J. K. cierpi na nadciśnienie, miażdżycę i cukrzycę, dotychczas nie był badany czy leczony psychiatrycznie lub odwykowo. Nie był karany sądownie, nie posiada również na swoim koncie wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

W dniu 28 marca 2020 r. około godz. 14:00 J. K. przemieszczał się należącym do niego samochodem osobowym marki F. (...) o nr. rej. (...) drogą polną (szutrową) łączącą miejscowość P. (gm. S.) z drogą powiatową nr (...) (S. – K.). Oskarżony podróżował sam, kilka minut wcześniej wyjechał z P. i zmierzał w kierunku S..

W tym samym czasie ww. drogą powiatową samochodem marki O. (...) o nr.

wyjaśnienia oskarżonego k: 70-71 i 115v-116v, zeznania świadka M. K. k: 29 i 116v-117v, zeznania świadka M. G. k: 74 i 129-130, protokół oględzin miejsca wypadku, kopia karty zdarzenia drogowego k: 24, zdjęcia wykonane przez oskarżonego k: 125

protokół oględzin miejsca wypadku, kopia karty zdarzenia drogowego k: 24, zdjęcia wykonane przez oskarżonego k: 114, protokół badania trzeźwości k: 9 i 10

dokumentacja medyczna k: 23, 34, 37, 80, 96, 113, opinia biegłego A. W. k: 40, akta szkodowe k: 122.

notatka k: 2 i 14, kserokopia mandatu karnego k: 72

zdjęcia wykonane przez oskarżonego 114, pisma k: 126 i 127

rej. (...) podróżowała pokrzywdzona M. K. (również nie przewoziła pasażerów), która po zakończeniu pracy wyruszyła z S. i kierowała się w stronę miejscowości K..

W momencie gdy pokrzywdzona znajdowała się przed skrzyżowaniem z drogą do P., z jej prawej strony na jezdnię wyjechał pojazd oskarżonego, który opuszczając drogę podporządkowaną, nie zatrzymując się, skręcał w lewo.

M. K. widząc zagrożenie hamowała, usiłowała również uniknąć zderzenia pojazdów „odbijając” kierownicą w lewo, zjeżdżając na przeciwległy pas ruchu. Mimo powyższych manewrów doszło do kontaktu ww. samochodów, w wyniku czego uszkodzeniu uległ zarówno pojazd oskarżonego (przednia część), jak i auto pokrzywdzonej (głównie prawy przedni bok).

Biorący udział w wypadku opuścili swe auta o własnych

siłach, po czym na miejsce wezwano Straż Pożarną, Policję i karetkę pogotowia. Po chwili na miejscu pojawili się dwaj mężczyźni, którzy pieszo zmierzali w kierunku S., mijali się z samochodem pokrzywdzonej i słysząc uderzenie wrócili kilkaset metrów zobaczyć co się stało. Oni też odłączyli akumulator w pojeździe F. (...) i wspólnie z oskarżonym i pokrzywdzoną oczekiwali na przyjazd wezwanych uprzednio służb.

Jako pierwsi na miejscu wypadku pojawili się strażacy, którzy niezwłocznie udzielili pomocy pokrzywdzonej.

Następnie karetka pogotowia zabrała M. K. do Szpitala (...) w B., zaś funkcjonariusze policji dokonali oględzin miejsca wypadku, sporządzając na tą okoliczność stosowną dokumentację.

W dniu przedmiotowego zdarzenia panowały dobre warunki atmosferyczne – brak było opadów, mgły czy innych czynników zewnętrznych

utrudniających poruszenie się uczestnikom ruchu drogowego. Lewa strona pobocza drogi nr (...), patrząc z perspektywy oskarżonego, porośnięta była gęstą roślinnością, która ograniczała widoczność. Również po prawej stronie skrzyżowania – patrząc w kierunku K., tuż przy ww. miejscu znajdował się przystanek autobusowy, zasłaniający wyjeżdżającym z drogi szutrowej widok na drogę „główną”.

Samochody należące do osób uczestniczących w wypadku były sprawne, posiadały aktualne badania techniczne i ubezpieczenie OC.

W czasie zdarzenia zarówno oskarżony, jak i pokrzywdzona, byli trzeźwi.

W wyniku wypadku M. K. doznała obrażeń w postaci rany tłuczonej okolicy ciemieniowej prawej o długości około 2-3 cm, złamania kości potylicznej po stronie prawej, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, a także otarć naskórka

okolicy nadgarstka lewego, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jej organizmu na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Pokrzywdzona po przewiezieniu jej do Szpitala przebywała tam do dnia 1 kwietnia 2020 r. (pięć dni), gdzie przeszła szereg badań (w tym kilkakrotnie badanie głowy tomografem komputerowym), po czym została wypisana z zaleceniem prowadzenia oszczędzającego trybu życia, noszenia kołnierza ortopedycznego i stawienia się na kontrolę za kilkanaście dni w poradni ortopedycznej.

Przedmiotowe obrażenia wywarły znaczący, negatywny wpływ na życie oskarżycielki posiłkowej. Od momentu wypadku pozostawała ona przez kilka miesięcy na zwolnieniu lekarskim, po czym nie wróciła do pracy i obecnie otrzymuje zasiłek rehabilitacyjny. Do dnia dzisiejszego, mimo korzystania

z usług poradni ortopedycznej oraz rehabilitacji, leczenie urazów nie zostało zakończone, zaś prognozy na całkowite wyzdrowienie są niepewne. Obecnie cierpi ona na stres pourazowy w związku z czym korzysta z pomocy psychologicznej.

Mimo złożenia stosowanego wniosku, w którym M. K. domagała się 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia, dotychczas w ramach ubezpieczenia z OC oskarżonego uzyskała kwotę niespełna 5.000 zł.

W dniu wypadku (28.03.2020 r.) w godzinach wieczornych do Szpitala w B., gdzie natenczas przebywała pokrzywdzona, przybył funkcjonariusz policji z pytaniem o stan zdrowia M. K.. Po otrzymaniu informacji od lekarza dyżurującego na SORze, iż pokrzywdzona wypadkiem odniosła obrażenia „poniżej dni siedmiu”, uznano iż przedmiotowe zdarzenie mieści się w granicach czynu z art. 86 § 1 k.w. i

<p>za takie wykroczenie, w dniu 2 kwietnia 2020 r. ukarano J. K. mandatem karnym w kwocie 250 zł, który ww. przyjął.</p> <p>Po przedmiotowym wypadku, na skutek monitów oskarżonego, wycięto zakrzaczenia znajdujące się przy drodze nr (...) w okolicy skrzyżowania do miejscowości P..</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>1.OCena DOWOdów</p>			
<p>1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
		<p>W ocenie sądu nie było podstaw do kwestionowania wiarygodności wyjaśnień oskarżonego składanych na każdym etapie niniejszego postępowania.</p>	

J. K. słuchany czy to przez prowadzącego dochodzenie, czy też przed sądem, każdorazowo wskazywał, iż to właśnie jego należy uznać za sprawcę przedmiotowego wypadku (z czym należy się zgodzić), podawał przyczynę jego zaistnienia tj. brak zachowania przez siebie wymaganej ostrożności podczas wjeżdżania na drogę z pierwszeństwem przejazdu i nie zauważenie prawidłowo jadącego samochodu kierowanego przez M. K. (co bez wątpienia miało miejsce), w żadnym razie nie uciekając od odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwo. Należy zauważyć, iż jeszcze przed wszczęciem postępowania karnego oskarżony zaakceptował swoją winę dając wyraz temu poprzez przyjęcie mandatu karnego (również punktów karnych) co bez wątpienia potwierdza, iż od początku czuł się odpowiedzialny za spowodowanie zdarzenia drogowego z udziałem pojazdu jego oraz pokrzywdzonej.

Twierdzenia J. K. w zakresie w jakim opisuje zdarzenie objęte niniejszą sprawą pokrywają się z tym, co o okolicznościach wypadku z dnia 28 marca 2020 r. mówiła pokrzywdzona i zdaniem sądu, relacje te wspólnie tworzą w zasadzie

nie kwestionowany stan faktyczny.

Brak było podstaw do poddania pod wątpliwość wiarygodności dokumentów zawartych w aktach sprawy, których treść ujawniono w trakcie przewodu sądowego, w postaci danych o karalności oskarżonego (k: 66, 81), notatek urzędowych (k: 2, 14) kserokopii mandatu karnego (k: 72), kserokopii karty zdarzenia drogowego (k: 24), czy protokołu oględzin miejsca wypadku i badania trzeźwości jego uczestników (k: 4-5, 9, 10)

Podobnie oceniono dokumentację lekarską, zawartą w aktach sprawy, kilkakrotnie w trakcie postępowania uzupełnianą przez pokrzywdzoną (k: 23, 34, 37, 80, 96 i 113).

Żaden z tych dokumentów w toku postępowania nie był kwestionowany przez strony, sąd również nie znalazł podstaw ażeby negować dane w nich zawarte.

Również opinia biegłego z zakresu medycyny nie budzi wątpliwości Sądu. Biegły, wprawdzie dość lakonicznie, jednakże precyzyjnie, w sposób logiczny i zrozumiały, sformułował swe wnioski

Nie znaleziono także podstaw do negowania

		<p>danych zawartych w aktach szkody, załączonych w poczet materiału dowodowego na wnioszek obrony.</p> <p>W pełni podzielono też wiarygodność zeznań składanych przez funkcjonariusza policji M. G. (k: 74 i 129-130), albowiem to co wskazał ww. znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Fakt przybycia „do wypadku” oraz opis czynności dokonanych przez świadka na miejscu zdarzenia pozostawał poza sporem w niniejszej sprawie.</p>	
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		

*Zwięźle o powodach
przyjętej kwalifikacji
prawnej*

*W ocenie sądu
nie było podstaw
do kwestionowania
zarówno opisu, jak
i przyjętej przez
oskarżyciela
publicznego
kwalifikacji prawnej
zarzucanego
oskarżonemu
przestępstwa.*

*J. K. włączając się
do ruchu - wjeżdżając
z drogi gruntowej
na drogę powiatową
(drogę „twardą”), nie
zachował szczególnej
ostrożności i
właściwej obserwacji
otoczenia przy
wykonywaniu
manewru skrętu w
lewo i nie ustąpił
pierwszeństwa
przejazdu dla
kierującej pojazdem
marki O. (...)
pokrzywdzonej,
poruszającej się drogą
z pierwszeństwem -
tym samym bez
wątpienia naruszył
zasady obowiązujące
w ruchu drogowym
(art. 17 ust. 1 pkt
2 w zw. z ust. 2
ustawy prawo o ruchu
drogowym).*

*Mając na uwadze, iż
na skutek naruszenia
przez oskarżonego
zasad
obowiązujących*

kierowców doszło do zderzenia się pojazdów, a charakter obrażeń, jakich w wyniku tego doznała M. K. należało zaliczyć do tych wskazanych w art. 157 § 1 k.k. (powyżej 7 dni), w niniejszej sytuacji zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 177 § 1 k.k., co znalazło odzwierciedlenie w pierw w akcie oskarżenia, a następnie w wyroku skazującym.

Odnosząc się do obrażeń pokrzywdzonej opisanych w zarzucie, w ocenie Sądu nie było wątpliwości, iż należy je wiązać ze zdarzeniem z 28 marca 2020 r. Okoliczności te zostały potwierdzone przez biegłego sądowego, również inni badający pokrzywdzoną lekarze (z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych czy firmy ubezpieczeniowej) byli zgodni, iż kontuzja jakiej uległa M. K., wynikła z wypadku drogowego będącego przedmiotem niniejszej sprawy.

Powyższego nie zmienia fakt, iż

<p>zachowanie J. K. początkowo zostało zinterpretowane przez Policję jako naruszenie art. 86 § 1 k.k. Informacje leżące u podstaw takiej decyzji były przedwcześnie i nie znalazły potwierdzenia na dalszym etapie sprawy, co mogło wprawdzie zdezorientować oskarżonego, jednakże ostatecznie nie miało wpływu na konieczność wszczęcia i przeprowadzenia postępowania o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.</p>			
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			

#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. K.	I. II.	I. II.	Oceniając stopień społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu należało przyjąć, iż jest on dość znaczny. Co do zasady przestępstwa z art. 177 k.k. cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości – są one skierowane bezpośrednio przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, jednakże uderzają także w najcenniejsze dobro jakim jest życie i zdrowie człowieka. W niniejszym

przypadku oskarżony naruszył jedną z kardynalnych zasad obowiązujących w ruchu drogowym, mianowicie nie zachował szczególnej ostrożności podczas włączania się do ruchu z drogi gruntowej i pokonywania skrzyżowania z drogą z pierwszeństwem przejazdu, a więc miejsca gdzie każdy kierowca winien być absolutnie skoncentrowany.

Niedokładne obserwowanie otoczenia oraz błędna technika jazdy oskarżonego naraziła pokrzywdzoną na znaczne dolegliwości i spowodowała konieczność jej hospitalizacji, a następnie rehabilitacji, uniemożliwiając jej przez znaczny okres czasu normalne funkcjonowanie, w szczególności nie pozwalając na wykonywanie pracy zarobkowej.

Oskarżonego w żaden sposób nie usprawiedliwia fakt, iż z uwagi na porastającą poboczne roślinność miał on ograniczoną widoczność swojej lewej strony, albowiem jak wynika z jego wyjaśnień „znał” on to skrzyżowanie, wiedział czego może się w tym miejscu spodziewać, co zdaniem sądu winno wzbudzić w nim jeszcze większą czujność, a tym

samym włączenie się przez niego do ruchu, w tym przypadku mogło nastąpić wyłącznie po uzyskaniu absolutnej pewności, iż jest to manewr bezpieczny.

Z drugiej zaś strony oskarżony przedmiotowego czynu dopuścił się nieumyślnie, a w jego zachowaniu, cechującym się nieuwagą, nie sposób dopatrzeć się brawury albowiem jak wynika z akt sprawy, poruszał się on z niewielką prędkością, nie wykonując jakichś niebezpiecznych manewrów.

Rozważając kwestie związane z wymiarem kary, Sąd miał na względzie następujące okoliczności.

Przeciwko oskarżonemu przemawia przede wszystkim opisany wyżej dość znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu i jak wskazano - naruszenie jednej z elementarnych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym – tj. zasady zachowania szczególnej ostrożności przy wykonywaniu jednego z podstawowych manewrów – włączania się do ruchu i pokonywania skrzyżowania, jak również znaczny rozmiar obrażeń odniesionych przez pokrzywdzoną. Na rzecz J. K. przemawia przede wszystkim fakt przyznania się do

popelnienia zarzuczonego mu czynu. Co wskazano uprzednio, oskarżony zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym nie kwestionował swojego sprawstwa i w żaden sposób nie próbował negować swojej odpowiedzialności. Jako okoliczność łagodzącą przyjęto także fakt uprzedniej niekaralności J. K., uwzględniono również, iż oskarżony posiada „czyste konto” jeśli chodzi o dopuszczenie się wykroczeń „drogowych”.

Mając powyższe na uwadze, w niniejszym przypadku, przy zastosowaniu art. 37a k.k. (w wersji obowiązującej w dniu czynu – jako korzystniejszej dla sprawcy), wobec oskarżonego orzeczono karę 100 stawek dziennych grzywny. Zdaniem Sądu kara ta spełni swoje funkcje zarówno w ramach prewencji indywidualnej jak i ogólnej, a jej wymiar jest odpowiedni do stopnia zawinienia oskarżonego, jak i społecznej szkodliwości zarzuczonego mu czynu. W przedmiotowych warunkach – mając na uwadze, iż do spowodowania wypadku doszło na skutek nieumyślnego złamania zasad ruchu drogowego – zasadnym było skorzystanie z

dobrodziejstwa jakie niesie art. 37a k.k. i wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju niż wynikającej z przepisu 177 § 1 k.k. Kara pozbawienia wolności (nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) byłaby zdaniem Sądu zbyt surowa, natomiast orzeczenie kary ograniczenia wolności mogłoby spowodować problemy z jej wykonaniem, mając na uwadze liczne poważne schorzenia, na jakie cierpi J. K.. Ustalając wysokość stawki dziennej na 15 złotych sąd miał na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego, który osiąga, wprawdzie niezbyt wysokie, ale regularne dochody, zaś przedmiotową należność ma możliwość spłaty chociażby w ratach. Należy zaznaczyć, iż wysokość stawki dziennej ustalona została w granicach dolnego pułapu, który jednakże zdaniem sądu winien być stosowany tylko wobec osób ubogich, posiadających niewielkie możliwości płatnicze, co nie dotyczy oskarżonego.

Tym samym nie podzielono wniosku oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania. W ocenie Sądu mimo spełnienia części przesłanek wskazanych w art. 66 § 1 k.k. (niekaralność

oskarżonego za
przestępstwa tam
wskazane, pozytywna
ocena dotychczasowego
życia, a nawet gwarancja
przestrzegania przez niego
porządku prawnego w
przyszłości), przeciwko
uwzględnieniu takiego
wniosku przemawia
opisany wyżej stopień
społecznej szkodliwości
przedmiotowego
przestępstwa.

Kierując się interesem
pokrzywdzonej, w pkt. II
wyroku, na podstawie art.
46 § 2 k.k. orzeczono
na jej rzecz nawiązkę
w kwocie 3.000 zł.,
która stanowić winna
częściową rekompensatę
finansową za cierpienia,
jakich doznała w
związku z zachowaniem
oskarżonego. W tym
miejscu należy zaznaczyć,
iż orzeczenie w tym
zakresie nie zamyka
M. K. dochodzenia
odszkodowania czy
zadośćuczynienia od
oskarżonego czy też
ubezpieczyciela w drodze
powództwa cywilnego,
które należy uznać za
właściwy sposób ubiegania
się o tego typu
należności. Zdaniem sądu
prowadzenie
szczegółowego
postępowania w celu
precyzyjnego ustalenia
krzywdy, jaka dotknęła
pokrzywdzoną po
wypadku w sposób
znaczący wydłużyłaby
przedmiotowe
postępowanie, które

			winno sprowadzać się głównie do czynienia ustaleń w zakresie sprawstwa i zawinienia za czyn opisany w akcie oskarżenia.
1.1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.6. inne zagadnienia			
<i>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę</i>			
1.Koszty procesu			
<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	Przytoczyć okoliczności		
<i>III.</i> <i>IV</i>	W myśl art. 627 k.p.k. od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej orzeczono poniesione przez nią wydatki związane z		

reprezentowaniem jej przez profesjonalnego pełnomocnika (zgodnie ze spisem kosztów tj. 4000 zł). W ocenie sądu wskazane wydatki są jak najbardziej adekwatne do nakładu pracy, jaką wykonać musiał pełnomocnik pokrzywdzonej, który czynnie uczestniczył w toku postępowania przygotowawczego i sądowego, a ich wysokość znajduje potwierdzenie w obowiązujących przepisach i nie przekracza górnej granicy w nich wskazanych.

W ocenie sądu, mając na uwadze okoliczności wskazane przy wymierzaniu kary grzywny, zasadnym było także obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi, które w tym przypadku wyniosły 331,05 złotych.

1.Podpis